

opusdei.org

Prelato laiškas (2008 m. balandis)

Šalia mūsų esantis prisikėlęs Kristus yra tarsi kvietimas mums kasdien gyventi džiugiai, trokšti tapti geresniems ir betarpiškai rodyti gailestingumą kitiems. Taip savo balandžio mėnesio laiške pataria Opus Dei Prelatas.

2008-04-13

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Šias eilutes jums siunčiu pačiu
Velykų laiku, kai mūsų sielos
netveria džiaugsmu prisikėlus
Viešpačiui. Skausmingas kančios ir
mirties dienas pakeitė naujo
nemirtingo gyvenimo, kurį Jėzus
gavo iš Tėvo, džiaugsmas. Nes Jis
nusižemino, buvo paklusnus iki
mirties ant Kryžiaus, „*todėl ir Dievas
jį išaukštino ir padovanojo jam vardą,
kilniausią iš visų vardų, kad Jėzaus
vardui prikauptų kiekvienas kelis
danguje, žemėje ir po žeme ir
kiekvieno lūpos Dievo Tėvo šlovei
išpažintų: „Jėzus Kristus yra
Viešpats!“* [1]

Šią žinią ypač pabrėždama nuo pat
pradžios skelbia ir Bažnyčia, ją
turime visiems skelbti ir mes,
krikščionys. Jėzaus Kristaus Mirtis ir
Prisikėlimas, prieš kelias dienas
Velykų žinioje sakė Popiežius, yra
„*nepranokstamos meilės aktas, iš
vergavimo nuodėmei ir mirčiai mus
išvadavusios Meilės pergalė. Ji pakeitė*

istorijos tėkmę, suteikė žmogaus gyvenimui naują ir nesibaigiančią prasmę bei vertę“.[2]

Prisimenu daugybę kartu su šv. Chosemarija praleistų Velykų švenčių. Tomis šventinėmis dienomis jis trykšdavo džiaugsmu ir juo užkrėsdavo ir mus. Šis džiaugsmas kildavo iš tikėjimo, vilties ir dosnumo – Dievo mūsų sielose įskiepytų dorybių, kad galėtume Jį pažinti, garbinti ir mylėti. Visas šis antgamtinis kelias kyla iš istorinio šlovingo Viešpaties Prisikėlimo, kuris tuo pat metu yra ir viršijantis istorijos įvykis. Nes Kristus gyvas: Kristus nėra vienadienė asmenybė, kuri anuomet gyveno ir išėjo, palikusi nuostabius prisiminimus ir pavyzdį.

Ne: Kristus gyvas. Jėzus yra Emanuelis: Dievas su mumis. Jo Prisikėlimas mums atskleidžia, kad Dievas savųjų neapleidžia. „*Ar gali*

moteris užmiršti savo mažylį, būti nešvelni savo įsčių sūnui? Net jeigu ji ir užmirštų, aš tavęs niekad neužmiršiu“ (Iz 49, 15-16) – pažadėjo. Ir pažadą ištesėjo. Dievas randa džiaugsmą žmonių vaikuose (Plg. Pat 8, 31)".[3]

Benediktas XVI šių metų Velykų žinioje devizu pasirinko 138-osios psalmės eilutes, kurios senuoju Vulgatos variantu skamba taip: „*resurrexi et adhuc tecum sum*“[4], prisikėliau ir esu su tavimi. Liturgijoje šios eilutės yra antifona prieš sekmadienines Prisikėlimo Mišias. Šiose eilutėse „*tekant Velykų saulei, Bažnyčia atpažįsta Jėzaus balsą, kuris keldamasis iš numirusiųjų, kupinas džiaugsmo ir meilės, kreipdamasis į Tėvą, sušunka: Mano Tėve, štai aš. Prisikėliau ir dabar esu ir visada būsiu su tavimi. Tavo Dvasia manęs niekada nepaliko*“.[5]

Marijos metais mes stengiamės per visą dieną daugiau pasišvęsti Marijai. Kaip lengva jai pasišvęsti apmąstant šlovingus Rožinio slėpinius! Mūsų Tėvas gilindavosi į Mūsų Motinos džiaugsmą, kurį ji pajuto pamačiusi iš numirusių prisikėlusį Jėzų.

Nors Evangelijoje apie šį apsiareiškimą niekur neužsiminta, krikščionys nė kiek juo neabejoja. „*Ar galėjo Mergelė, meldusis kartu su Apaštalais per pirmąjį visų susitikimą (Plg. Apd 1,14), nebūti tarp tų, kurie matė jos dieviškąjį Sūnų, prisikėlusį iš numirusių,*“ – klausė savęs Jonas Paulius II [6]. Akivaizdu, kad ne! Marijai greičiausiai pirmajai pasirodė šlovingasis Jėzus Kristus ir tą širdį, tiek kentėjusią prie Kryžiaus, pripildė neapsakomo antgamtinio ir žmogiško džiaugsmo. Kaipgi nesidžiaugs Išganytojo triumfu Toji, kuri visada buvo tokia artima Atpirkėjui?

Prie šios scenos apsistokime ir mes. Mums vedliu čia tampa mūsų Tėvas, sakantis: „**Jis prisikėlė! – Jėzus prisikėlė. Jo nėra kape. – Gyvenimas stipresnis už mirtį. Jis pasirodė savo švenčiausiajai Motinai. – Pasirodė Marijai Magdaliai, beprotiškai Jį pamilusiai. Ir Petru, ir kitiems apaštalams. – Ir tau, ir man, kurie esame Jo mokiniai ir dar beprotiškiau negu Marija Magdaliė Jį mylime. Kokių dalykų esame Jam pasakė!**“ [7]

Sekdami šiuo mokymu, turime ieškoti, rasti ir garbinti Jėzų, visada gyvą, žengiantį su mumis kiekvienos dienos vingiais ir savo dieviškumu – su Tėvu ir Šventąja Dvasia – apsigyvenantį mūsų sielos gelmėse. Ši mintis nelieka vien nuolanki viltis. Danguje su savo švenčiausiuoju žmogiškumu sėdi Dievo Tėvo dešinėje – kaip išpažįstame kalbėdami „Tikiu Dievą Tėvą“ – Jėzus

maloningai gyvena ir Bažnyčioje, ir kiekviename krikščionyje. Jo buvimas mumyse ir Jo artumas yra tikri, nors Jo ir nematome savo kūniškomis akimis. Tačiau Jį matome tūkstančiu kitų būdų: stengdamiesi tobulėti – tapdami šventesni! – įkvėpti Šventosios Dvasios; apaštališko troškimo pastūmėti susitikti su kitomis sielomis ir joms padėti priartėti prie Dievo; gailestingame žvilgsnyje, kuriuo mes, krikščionys, žvelgiame į kitus, nesvarbu, kokios jie rasės, kultūros, visuomeninės padėties ar tikėjimo. Viskas yra galima, nes prisikėlęs Kristus veikia per mus, mus lydi, mumyse gyvena. Ar nugalime atstumus, mus skiriančius nuo kitų?

Pastarosiomis dienomis paminėjome ir giliai apmąstėme šiuos ganytojiškus įvykius. Per Velykinę vigiliją atnaujinę Krikšto pažadus, sutvirtinome savo troškimą visada eiti su Kristumi, kuris į save mus

inkorporavo per krikšto dvasinį atnaujinimą. Jis mus maitina savo Kūnu ir Krauju per Eucharistiją, kad mes dar labiau su Juo susivienytume. Kaip rašė šv. Chosemarija, „**Gyvo Jėzaus buvimas Šventojoje Komunijoje yra jo esaties pasaulyje laidas, šaknis ir viršūnė.**“ [8]

Ypač Eucharistijos dėka Jėzaus gyvenimas „yra mūsų gyvenimas, kaip pažadėjo savo Apaštalams per Paskutinę Vakarienę: „*Je kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime*“ (Jn 14, 23). Tad krikščionis turi gyventi sekdamas Kristaus gyvenimu, įsijausdamas į Kristaus jausmus, kad kartu su šv. Pauliumi galėtų sušukti: „*Non vivo ego, vivit vero in me Christus*“ (Gal 2,20), „*aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus.*“ [9]

Glaudaus ryšio su prisikėlusiu Kristumi ir gyvosiomis jo mistinio kūno dalimis vedinas, kiekvienas mūsų gali kartoti Psalmyno eilutes, kurias minėjau šio laiško pradžioje. *„Šia prasme suprantame, – teigė Popiežius Velykų žinioje, – jog prisikėlusio Jėzaus Tėvui tarti žodžiai „dabar visada esu su tavimi“, liečia ir mus, kurie esame Dievo vaikai ir „Kristaus bendraįpėdiniai, jeigu su juo kenčiame, kad su juo būtume pagerbti“ (Rm 8, 17). Kristaus mirties ir prisikėlimo dėka taip pat ir mes šiandien keliamės naujam gyvenimui, ir mes kartu su Kristumi balsiai sakome, kad norime visada būti su Dievu, be galo geru ir gailestingu mūsų Tėvu.“*[10]

Naujasis gyvenimas Kristuje reikalauja mūsų pastangų numarinti *senąjį žmogų*, tai yra visas savo nuostatas, kurios prieštarauja dieviškajam Gyvenimui. Todėl itin logiška atrodo šv. Chosemarijos

išvada Pirmosios šlovingosios Rožinio slėpinio apmąstymo pabaigoje: „***Kad niekada nemirtume dėl nuodėmės, kad mūsų dvasinis prisikėlimas būtų amžinas. Ir baigdamas šią paslaptį, tu pabučiavai Jo kojų žaizdas... o aš dar drąsiau, kadangi dar vaikiškiau, prispaudžiau savo lūpas prie atverto Jo šono***“ [11]. Ar sieloje baisiesi savo Viešpatį lengvai ar sunkiai užgaunančiomis skriaudomis? Ar pasitiki Mergele Marija, kad iš Švenčiausiosios Trejybės malonės tau suteiktų mums visiems taip reikalingą apsivalymą ir nuolankumą?

Dar vieną prisiryžimą surasime nuodugniai apmąstydami garbingąją pirmąją Rožinio paslaptį: prisiryžimą kitus žmones, kurie galbūt nepažįsta Kristaus ar gyvena taip, tarsi jo nepažinotų, raginti leisti Jo ieškoti ir Juo sekti, nes tik taip jie pajus amžiną

džiaugsmą. Velykų šventė mus skatina dvigubai uoliau mokyti sielas, elgtis kaip Apaštalai ir šventosios moterys, radusios Kristų prisikėlusį. Nepaisydami visų sunkumų, jie drąsiai ir atkakliai liudijo Jo prisikėlimą, ir paskui juos nusekė nesuskaičiuojamos minios.

Būdami krikščionys, Dievo vaikai Šventojoje Bažnyčioje, turime visur skleisti gerąją žinią apie Viešpaties prisikėlimą, mūsų tikėjimo pamatą. Šv. Chosemarijos žodžiais jums primenu, kad „**Viešpats myli savo vaikus visose žemės kryžkelėse. Kai kuriuos pašaukia į dykumą atitrūkti nuo žmonijos visuomenės vingių, kad tie žmonės visiems kitiems paliudytų, jog Dievas yra. Kitus pašaukia į kunigystę. O daugumą tiesiog myli kaip paprastus žemės gyventojus, dirbančius žemiškus darbus. Todėl šie krikščionys turi Kristaus žinią skelbti visur ten, kur vyksta**

***žmogaus veikla: gamyklose,
laboratorijose, žemės ūkyje,
amatininkų dirbtuvėse,
didmiesčių gatvėse ir kalnų
keliukuose“.***[12]

Pirmąją kovo savaitę man nusišypsojo laimė pasimelsti dviejose Marijos šventovėse, kuriose daugelį kartų lankėsi mūsų Tėvas. Kovo 1-ąją nuvykau į Loreta, kurio valdžia šv. Chosemarijai paskyrė pėsčiųjų taką, vedantį į Šventuosius Namus; abipus kelio yra Kryžiaus kelio stotys, kuriose užrašytos kai kurios mūsų Įkūrėjo mintys. Kovo 8-ąją, šeštadienį, nukeliavau į Fatimą. Išvakarėse buvau nuvažiavęs į Lisaboną pasibūti su jūsų broliais ir seserimis portugalais, kaip esu pratęs trumpų kelionių metu. Atmintyje iškilo daug prisiminimų; ypač prisiminiau, kaip sunkiais laikais šiose dviejose vietose šv. Chosemarija meldėsi su visų laikų savo sūnumis ir dukterims. Ne kartą kartodavo, kad

pajusdavo visų vaikų meilės svorį ir nuostabų džiaugsmą.

Į šias dvi vietas mane lydėjote ir jūs, norėdami šiais Marijos metais padėkoti Mergelei ir jai pasižadėti elgtis kaip ištikimi Jėzaus Kristaus mokiniai Opus Dei. Tiek Lorete, tiek Fatimoje kalbėjau Mergelei Marijai mūsų Tėvo ir don Alvaro maldomis, dėkodamas Mūsų Motinai, kad globoja mus ir už Opus Dei meilę Jai. Jūsų vardu Jos prašiau, kad sustiprintų ir puoselėtų šį tyrą Marijos pamaldumą, kuris yra šv. Chosemarijos palikimas mums.

Ir toliau melskime apaštališko Opus Dei plitimo visame pasaulyje, tiek ten, kur mes jau įsikūrę, tiek ten, kur mūsų dar tik laukia. Kalbėjau jums apie Rumuniją, Indoneziją ir Vietnamą; mes kviečiami ir į Bulgariją. Mes kiekvienas ten, kur Dievas jį paskyrė, su užsidegimu įgyvendiname šį nuotyki. Ir su Mūsų

Motinos pagalba jį įvykdysime iki galo, jei kiekvienas stengsimės labiau priartėti prie prisikėlusio Jėzaus Kristaus, iš kurio ir semiamės stiprybės. Prašykime jos ir Šv. Chosemarijos: balandžio 23 d. minėsime jo sutvirtinimo ir pirmosios Komunijos jubiliejų, o jo tėviška pagalba mums padės tapti eucharistinėmis sielomis.

Ir toliau melskitės už mano intencijas. Išklausęs mūsų Tėvą, esu įsitikinęs, kad jūs visi man suteiksite jėgų melstis Viešpačiui.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+Javier

Roma, 2008 m. balandžio 1d.

[1] Fil 2, 9-11.

[2] Benediktas XVI, *Velykų žinia „Urbi et Orbi“*, 2008/03/23.

[3] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, nr. 102.

[4] Ps 138, 18.

[5] Benediktas XVI, *Velykų žinia „Urbi et Orbi“*, 2008/03/23.

[6] Jonas Paulius II, kreipimasis į tikinčiuosius, 1997/05/21.

[7] Šv. Chosemarija, *Šventasis Rožinis*, Pirmasis garbės slėpinys.

[8] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, nr. 102.

[9] Ten pat, nr. 103.

[10] Benediktas XVI, *Velykų žinia „Urbi et Orbi“*, 2008/03/23.

[11] Šv. Chosemarija, *Šventasis Rožinis*, Pirmasis garbės slėpinys.

[12] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, nr. 105.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2008-m-
balandis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2008-m-balandis/) (2026-04-10)